

Nemůžeme si vybrat,
kým se narodíme,
můžeme si ale vybrat,
kým se staneme.

ČERNÝ DORT

ROMÁN

Doporučuje
BARACK
OBAMA

CHARMAINE
WILKERSONOVÁ

Když Eleanor Bennettová zemře, zůstanou po ní dvě děti, Byron a Benny, a bizarní dědictví: černý dort, upečený podle rodinného receptu s dlouhou historií, a hlasová zpráva. Jejím prostřednictvím Eleanor sdílí bouřlivý příběh o tvrdohlavé mladé plavkyni, která utekla z rodného ostrova poté, co čelila podezření z vraždy. Srdceryvné svědectví ale nevysvětlí všechno a záhada pohřešovaného dítěte teď může zpochybnit vše, co Byron a Benny dosud o svém původu věděli.

Dokážou sourozenci urovnat dávno vychladlé vztahy, dobrat se Eleanořiny skutečné minulosti a vyplnit její poslední přání: podělit se o černý dort, až přijde správný čas? Svede je odhalení matčina tajemství blíž k sobě, nebo je ještě více rozdělí?

„Multigenerační příběh, který si rozhodně vychutnáte.“

– Time

„Napínavý debut o sourozeneckých vazbách a tajné rodinné historii.“

– Glamour

Černý dort

Charmaine Wilkersonová

ČERNÝ
DORT

Přeložila Dina Podzimková

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Black Cake © 2022 by Charmaine Rose Wilkerson-Amendell

Published by Ballantine Books, New York, USA

Translation © Dina Podzimková, 2022

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-722-1 (ePub)

ISBN 978-80-7625-721-4 (pdf)

ISBN 978-80-7625-260-8 (print)

Mým rodičům.

Všem čtyřem.

PROLOG

TEHDY

1965

Měl vědět, že to tak skončí. Měl si to uvědomit už tehdy, když jeho *hak gwai* žena utekla z domova. Měl to tušit v ten den, kdy viděl, jak jeho dcera plave v zátoce, zatímco se k ní stahuje bouře. Měl to vědět, když ho jeho rodiče dotáhli na tento ostrov a změnili si jména. Teď stál na břehu, sledoval, jak se vlny bíle třišťí o skály, a čekal, až moře vyplaví tělo jeho dcery na břeh.

Pokynul mu nějaký člověk od policie. Byla to dívka, policistka. Nikdy předtím žádnou neviděl. V ruce držela chumáč bílé látky, svatební šaty jeho dcery zamazané od černého dortu s polevou šeršřkové barvy. Musela ho na sebe upustit, když vyskočila od stolu. Vzpomněl si na řinčení talřřů, třišťění skla na vydlážďené podlaze, něčří výkřik. Když se podřval směrem k dceři, byla pryč a její satěnem potaženě střevřičky ležely na trávníku jako drobounké přeřráceně loďky.

ČÁST
PRVNÍ

Je tu.

Byron slyší, jak se dveře výtahu otevírají. V první chvíli má nutkání pospíšet k sestře a sevřít ji v náručí. Ale když se k němu Benny nakloní, aby ho objala, Byron ji odstrčí a pak se otočí a zaklepe na dveře advokátní kanceláře. Cítí, že mu Benny položila ruku na paži. Setřese ji. Benny tam stojí s otevřenými ústy, ale nic neříká. A jaké má vůbec právo říkat *cokoliv*? Byron Benny neviděl už osm let. A teď je jejich máma nadobro pryč.

Co Benny čeká? Změnila rodinný spor ve studenou válku. Bez ohledu na všechny ty řeči o společenském nepřijetí, diskriminaci a *nevímcojště*. Byron se domnívá, že ať máte na světě jakýkoli problém, vždycky dokážete najít někoho, kdo vám projeví porozumění. A časy se mění. Nedávno se dokonce ve zprávách objevila studie o lidech, jako je Benny.

Lidé jako Benny.

Podle toho výzkumu mohou být lidé jako ona osamělí. Od Byrona se ale soucitu nedočká, to tedy ne. Toho luxusu se Benedetta Bennettová vzdala už před lety, když se obrátila zády ke své rodině – přestože ona tvrdí, že to bylo právě naopak. Tentokrát alespoň dorazila. Před šesti lety seděli Byron s matkou v kostele kousek od otcovy rakve tam na severu v okrese Los Angeles. Společně čekali na Benny, ta se ale neukázala. Později se Byronovi zdálo, že sestru zahlédl na zadním sedadle auta projíždějícího kolem hřbitova. Každou chvíli tu bude, pomyslel si. Ale Benny stále nikde. O něco později mu od ní přišla jen zpráva *Omlouvám se*. A pak se odmlčela. Na několik měsíců. Na několik let.

S každým dalším rokem se zmenšovala jeho jistota, že tam Benny tehdy byla nebo že vůbec nějakou sestru má.

Že tu vůbec kdy byla ta baculatá holčička s kudrnatými vlasy, která za ním chodila po domě.

Že mu vůbec kdy fandila na celostátních závodech.

Že vůbec kdy zaslechl, jak se sálem nese její hlas, když svíral v ruce svůj doktorský diplom.

Že se vůbec někdy *nechtěl* tak jako teď. Osířelý a pekelně našťvaný.

BENNY

Dveře otevře matčin advokát a Benny mrkne za něj, napůl v očekávání, že uvidí, jak v místnosti sedí její máma. Jsou tu však jen Benny a Byron a ten se na ni ani nepodívá.

Advokát jim povídá cosi o vzkazu od jejich matky, ale Benny se nedokáže soustředit. Pořád se dívá na Byrona, na šedivé pramínky v jeho vlasech, které tam dřív nebývaly. Co vůbec mělo znamenat to odstrčení? Je mu pětadvacet, ne deset. Její starší bratr do ní za celá ta léta nikdy nestrčil, nikdy ji neuhodil, ani když byla malá a měla ve zvyku poskakovat a kousat jako malé štěně.

Bennyina první vzpomínka na Byrona: Jsou spolu na gauči, ona usazená pod bratrovým ramenem, a Byron jí předčítá dobrodružné příběhy z knížky. Nohama už dosáhne na podlahu. Byron se zarazí, aby Benny načechral vlasy, zatahal ji za ušní lalůček, stiskl jí nosní dírky, polechtal ji, až smíchy nemůže dýchat, až umírá štěstím.

VZKAZ

Matka pro ně zanechala vzkaz, říká jim advokát. Jmenuje se pan Mitch. Mluví s Byronem a Benny, jako by je znal celý život, Byron si ale vzpomíná jen na jediné setkání s ním – když jeho máma potřebovala pomoc po nehodě z loňské zimy, o níž jeho přítel Cable tvrdil, že to vůbec nehoda nebyla. Byron matku doprovodil do kanceláře pana Mitche, pak vyšel ven a čekal na ni v autě. Seděl tam a pozoroval děti jezdící na skateboardech po širokých světle hnědých chodnících mezi dvěma luxusními obchody, když tu mu na boční okénko zaťukal policista.

Takové věci se Byronovi stávaly v době jeho dospělosti tak často, že někdy zapomínal být nervózní. Většinou ale, když se k němu přiblížil nebo ho zastavil policista, sklouzl do onoho prostoru mezi dvěma údery srdce, ve kterém slyšel, jak mu tělem burácí krev, vodopád, který s sebou nese stovky let historie a hrozí připravit ho o půdu pod nohama. Jeho výzkum, knihy i příznivci na sociálních sítích, přednášková angažmá, stipendium, které chtěl financovat, to všechno mohlo zmizet ve zlomku vteřiny nedorozumění.

Teprve poté, co policista otevřel kufr hlídkového vozu a vrátil se s výtiskem Byronovy nejnovější knihy (*Mohl by dostat autogram?*), Byrona napadlo, že dospělý muž jakékoli barvy pleti, který sedí sám v autě a pozoruje, jak na chodníku skejtuji prepubertální děcka, může působit docela podezřele. No dobře, bylo mu jasné, že nejde vždycky o to, že je černocho. Ale většinou ano.

„Jen mi dovolte, abych vás varoval,“ říká teď pan Mitch. „Ohledně vaší matky. Musíte být připravení.“

Připravení?

Připravení na co? Jejich matka je už po smrti.

Jeho máma.

Nechápe, jak by se po tomhle mohlo ještě něco zásadněji změnit.

Leží tu celá kartotéční krabice s nápisem *Pozůstalost ELEANOR BENNETTOVÉ*. Pan Mitch vytáhne hnědou papírovou obálku nadepsanou rukou jejich matky a položí ji na stůl před Byrona. Benny si přisune židli blíž k Byronovi a nakloní se k němu, aby se podívala. Byron natáhne ruku, ale nechá balíček ležet tak, aby na něj Benny viděla. Máma obálku adresovala B a B, což je zkratka, kterou ráda používala, když jim psala oběma najednou nebo s nimi mluvila.

Vzkazy pro B a B bývaly obvykle přichycené magnetem na dveřích ledničky. *B a B, na sporáku je rýže a hrášek. B a B, doufám, že jste ty boty plné písku nechali přede dveřmi. B a B, moje nové náušnice jsou nádherné, díky!*

Máma je oslovovala Byrone a Benny, jen když mluvila k některému sourozenci zvlášť, a *Benedetto* říkala Benny, jen když byla našťvaná.

Co to vysvědčení, Benedetto? Takhle s otcem nemluví, Benedetto. Benedetto, potřebuju s tebou mluvit.

Prosím, vrať se domů, Benedetto.

Matka jim zanechala dopis, říká pan Mitch, ale většina jejího posledního vzkazu je obsažena ve zvukovém souboru, jehož nahrání jí zabralo přes osm hodin času v průběhu čtyř dnů.

„Prosím,“ řekne pan Mitch a kývne hlavou směrem k balíčku.

Byron otevře obálku a vysype z ní obsah – USB disk a ručně psaný vzkaz. Lístek přečte nahlas. Je tak typicky mámin.

B a B, v mrazáku máte malý černý dortík. Nevyhazujte ho.

Černý dort. Byron se přistihne při úsměvu. Máma s tátou se každý rok při příležitosti výročí dělili o kousek dortu. Říkali, že už to není ten původní svatební. Máma dělávala zhruba každých pět let nový, vždycky jen jedno patro, a schovala ho do mrazáku. Přesto trvala na tom, že jakýkoli černý dort – při tom, jak byl prosáklý rumem a portským – by vydržel po celou dobu trvání jejich manželství.

Chci, abyste si, až přijde ten správný čas, spolu sedli a podělili se o něj. Až ta chvíle nastane, poznáte to.

Benny si jednou rukou zakryje ústa.

S láskou, máma.

Benny se rozpláče.

BENNY

Benny neplakala už roky. Tedy alespoň do minulého týdne, kdy dostala výpověď ze své odpolední brigády v New Yorku. Nejdřív si myslela, že je její šéf mrzutý, protože si všiml, jak Benny při vyřizování hovorů se zákazníkům tuká do svého chytrého telefonu. Takové věci byly proti pravidlům, šlo ale o vzkaz od její matky. Pět slov, která nemohla vypudit z hlavy.

Tu zprávu v hlasové schránce měla vlastně už měsíc, právě tehdy se ale Benny dívala na svůj mobil a přemýšlela, co dělat. S matkou nemluvila už roky. Nebavit se tak dlouho s vlastní mámou vyžaduje jistou dávku drzosti, to Benny věděla. Ale to samé platilo o tom nestát při vlastní dceři, když vás nejmíc potřebovala.

Po léta bylo pro Benny jednodušší se prostě držet dál, nereagovat na zřídkaivé zprávy z domova, obrnit se proti veškerým narozeninám a svátkům, které trávila bez rodiny, a namlouvat si, že je to forma péče o sebe. Ve slabších chvílích zapojila do zásuvky starý digitální fotorámeček, který měla schovaný pod několika skicáků v zásuvce psacího stolu, a sledovala, jak se na obrazovce objevuje řada usměvavých tváří, o nichž si kdysi myslela, že budou součástí jejího života navzdýcky – jedna po druhé a pak zase zhasínají.

Jedna z Bennyiných oblíbených fotek zachycovala ji s Byronem a tátou, jak se drží za ruce, oblečení do společenského oděvu před nějakou událostí, dobročinnou akcí či setkáním k něčím počtům nebo shromážděním právníků, na nichž její otec často vystupoval jako řečník. Dokonce i Benny, která s tím vědomím vyrůstala, připadalo pozoruhodné, jak moc jsou si podobní. A podle stejného světla v jejich očích se dalo poznat, kdo je fotografoval. Byla to její máma.

Bennyin šéf na ni teď mluvil zvýšeným hlasem.

„Nedělalas, cos měla,“ řekl jí.

Benny zastrčila telefon do kapsy svetru.

„Tvůj džob je číst z toho zatraceného papíru. Ne jen tak bez vyzvání podávat sociální výklad k životnosti spotřební elektroniky!“

Aha, tak tohle. O telefon nešlo.

Než Benny došlo, o čem její nadřízený mluví, byla bez práce.

Měla ještě suché oči, když si z call centra odnášela těch pár osobních věcí, které mívala ve sdíleném kamrlíku: hrnek na kávu s flekatým a popraskaným vnitřkem a střapatou pokojovku. O jaký druh jde, to si Benny nevybavovala, ta rostlina ji ale nikdy nenechala ve štychu. Zdálo se, že ji neodradí nic – nedostatek vody, světlo zářivek, kancelářský vzduch prosycený pachem plastu ani jedovaté řeči jejího šéfa. Benny vždycky jednou za čas konečky prstů nadzvedla její drobné stonky a opatrně jí vlhkým hadříkem otřela prach z listů.

Že nasedla do špatného autobusu, Benny došlo až po patnácti minutách. Na následující zastávce vystoupila a zjistila, že stojí před starou kavárnou s girlandami z umělé borovice a stuhami z nepravého sametu na dveřích. Vůbec ji nenapadlo, že taková místa ještě ve městě existují. Když pohlédla na písmena vyvedená v imitaci jinovatky na skleněné výloze a hlásající *Veselé Vánoce*, pomyslela na další rok, kdy nebude moci provozovat vlastní kavárnu (i když ne tak kýčovitou), a spatřila v útrokách podniku mladého otce, který vkleče zapínal svému dítěti nadýchanou bundu šeríkové barvy a zastrkával tmavé vlasy do kapuce lemované šeríkovou kožešinou. Benny propukla v pláč. Nikdy neměla ráda šeríkovou barvu.